

Діло

Виходить щодня рано

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Рикон ч. 10, II. пов.
Конто почт. шваб. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передплату
„Діло“ не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в крав. 500 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Рим і українці.

Львів, 27. червня 1929.

Зріст впливів і значіння ватиканського Риму в світі — зовсім природно — не міг не проявитися і на українських нац. областях — поза межами Рад. України: в Польщі, Румунії, Чехословаччині та Америці. Очевидно, найбільш інтенсивно відбився той вплив на наших територіях під Польщею, і то з двох причин: 1) тому, що Польща, як католицька держава, є лавірівною дочкою ватиканського Риму і 2) тому, що тут знаходиться греко-католицький осередок, себто той центр при якому допомога Рим віддає зріз про привернення Сходу до ватиканської столиці.

Польща, навіть в добу першої втішася спеціальними приписами Риму. Тим більше привілей отримала вона після своєї політичної реставрації. Правда, в часі понтифікату Бенедикта XV і Пія X, у ватиканських колах позначувалися деякі сумніви, чи польський католицизм, підправлений пристрасним націоналістичним шовінізмом і перетворений денационалізаційними тенденціями у відношенні до українців (Холмищина і Полісся) і білорусів, є здатний до уніфікаційної місії на Сході. За понтифікату двох перестанівши пап ватиканський Рим більше схиливався до того, щоб у місію довірити греко-католикам українцям. Та всі сумніви щодо польської уніфікаційної місії уступили в Римі після вступлення на папський престол б. варшавського нунція монс'єра А. Ратті під іменем Пія XI.

Вже в часі війни, саме тоді, коли вся сила католико-православної Росії знизилася на українсько-католицьку Галичину, коли найвищий керівник гр.-кат. церкви був царським в'язнем, — польсько-католицькі чинники старалися дискредитувати український греко-католицизм, закладаючи йому недостатку відповідності. Аргументом до того послужив перехід кількох москвофільських священників на православня. Розуміється, при тому промовчувало факт, що протектором і оборонцем москвофільства і православ'я була найбільш католицька польська партія — народова демократія. Одночасно не допущено до Луцька пок. еп. Бояна та пізніше не передано на Україну звестельського делегата о. Дженюкія. Зате халцями утверджувано польсько-католицький вплив на Холмищині, Підляшші і Поліссі. Ще в часі світової війни польські легіонери „перехресчували“ православ'я (б. греко-католицькі) церкви на Холмищині на римо-католицькі костели. Після війни цю акцію продовжено і потрону. В парі із зміцненням церков посилено почато творити римо-католицький єпископства. Не допустивши пок. еп. Бояна до Луцька, створено там римо-католицьке єпископство (для яких 8 проц. поляків). Також єпископство створено в Пінську для Полісся, хоч там поляків майже нема.

Польсько-католицькі здобутки на українських землях під Польщею закріплено в конкордаті з римською курією, в якому Польща не лише закріпила за собою поширену на схід сітку польсько-католицьких єпископств, але застерігла собі виключний вплив на унійний рух на північно-українських землях і на Білорусі, одночасно не допускаючи до нього українсько-білорусько-національних елементів.

Українське греко-католициство, яке має свою традицію і свій апарат призначено непригоном до унійної акції, непригоном з погляду польських національних інтересів. Греко-католициство, яке мають втішася деякими симпатіями, з традиційних і національних оглядів, не лише на Холмищині і Підляшші, де унія жила ще в пам'яті старшого покоління, але навіть на Волині (колишня історичного унійного руху), — так сказав — інтерпретовано в Галичині. Виконання „малого“ унійної програми архієп. Ронца повірено о.уїтам, що мають свою окрему ступінь в історії українського народу, і принагідно на пробу допустивши більшість релігійних, отже чужинців. Українців не допущено на українську територію і ті самі державні в полі Варшави і ватиканського Риму.

Рим виявив до нас повну недовіру українсько-греко-католицьку саме тому, що воно україн-

ське. Во Рим тримає все зі своїми. До того ж гр.-кат. в його розумінні в тілках Zwischenending-ом, в Рим вимагає повної і безастережної капітуляції. Тому створено новий ближчий Варшаві і Римові „Zwischenending“ „католицький східний обряд“, віддаючи його під непольський вплив й юрисдикцію новокрещаних польсько-католицьких єпископств (у Луцьку і Пінську). Холмищині вже не береться на увагу „о там польська унія, себто теперішній „католицький східний обряд“ вже споникло свою ролу, перебівши холмських українців не лише в римо-католицький, але й польсько-національний табір. Це справді нечувані парадокс, що „єдині оборонці“ унії на Холмищині нині не допускають там дійсної, а не політично-денационалізаційної унії. Від українсько-католицьких впливів не лише відгороджено „католицький східний обряд“, але й римо-католицький, астерігши собі в конкордаті недопущення до додаткових молитов не-польської мови (хвіба за згодою всіх польсько-католицьких єпископів, що — розуміється — не може мати ніякого реального значіння).

Підчас коли Рим ідентифікувався всебічно з національно-польською церковною політикою на північно-українських землях, в Галичині приновлено іншу тактику, тактику перевищення в ультрамонтанському дусі.

Ультрамонтанізація українців відбувається під чужими впливами: на північно-українських землях — під виключно польськими, в Галичині посередньо просікає чужий дух до греко-католицької церкви, хоч його зміст є ще фор-

Ще про Полісся.

(Від злого кореспондента.)

Луцьк, 25. червня 1929.

Сумні вістки доходять з нашого забутого Полісся. Шасливці, які мали б змогу обізнати величезні простори від Буга до радиського кордону, серед нас нема. Лише випадкові аустриці з людьми, що показуються на світ божий з цих джунглів, дають можливість створити собі більше або менше приблизне уявлення, що робиться на Поліссі.

В містах, чим далі на схід, тим рідше почуєш українське слово і тим частіше вдаряє вухо мова російська. Полісся взагалі є областю, де ще водяться вимираючі російські жубри у вигляді генералів, поміщиків, різних урядовців і людей невідомих професій. Стара звичка поліщука „рівнятися на барина“ є причиною того, що й на селі почуєш паяське, себто російське слово, частіше з уст бувшого царського унтер-офіцера, урядника (поліційнта) чи сторожа якоїсь передової інституції, вологого старшини, сотського й т. д. Ну, звичайно, і з благочестивих уст сільських священників та дяків.

Ні інституцій, ні поодиноких незалежних і впливових осіб, які вели б ширшу освіднюючу роботу, нема. Винятком є ближчі околиці Берестя, Кобриня й Сарн, в яких і недалеко яких дія робота велася й ведеться.

Дивлячись на малу Полісся, досить ясно уявляє собі наступ на нього з різних боків. З півночі йде національний наступ білорусинів. З заходу — польських културтрегерів різних партійних бар — безбистинної, неспівської, визнаючої та клерикально-єванделічної (аустричачується поліщука-католики під англійським впливом ксьондзів). З заходу помічаються українські національно-селянські (з Холму і Львова). Про схід не кажемо: через російський кордон колись ішли що й просочилися, то лише з яскравою маркою вірні.

Лише на південному кордоні Полісся, за яким йде Волинь, не помічається того наступу, якого природно можна було тут ждать. Так, Волинь майже не впливає на Полісся. По перше тому, що тут тигнеться подібне дике волинське Полісся, позбавлене шляхів і більше чи менше організованих центрів; по друге, що смуга Волині по польському кордоні (ковельський і північна частина луцького повіту) попала під вплив інтернаціональної селянщини і по третє, що

ЩО ВОЛІЄТЕ І

Чи заплатити кілька золотих премії за обезпечення
Вашого життя від крадіжки і вогню?

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20.

чи втратити кілька і може і кількадесят тисяч
золотих у львівському, якщо вкопавши об'єкти
чи Ваше життя?

мально-український, на Буковині Рим вводить до греко-католицького румунські впливи (семіторо-ських греко-католицьких румунів), в Канаді греко-католицьку піддає під французький протекторат, а в Зєдінених Державах де дух галицько-українського ультрамонтанізму. Позовина нашої нашої по цим боці рижської смуги в Римові віддана під безпосередній чужинці і денационалізаційні впливи, а друга позовина під посередні. Обидві впливи — це в стані ферментації, в стані перетворення, в стані шукання доріг і самовиявлення. Під поверхнею першого життя відбувається глибокий переліт, який не може остати без впливу на дальнє формування нашої психіки і світогляду. Чи оба напрямки злізуть в один на українській національній основі, чи поб'ють чужинців напрям з усіми відрізно-денационалізаційними засадами (аналогічно до Холмищини), важко сказати. На певний випадок, на основі ясного горі треба стерпяти, що зростаючий в силу і значіння ватиканський Рим відноситься до нас неприхильно, а щонайменше з недовіром.

національно настроєну (я певній мірі) Костопільщину не потрапила заорати той, кого покликали до цього останні вибори.

Висше сказано про наступ на Полісся й сказано в прямому розумінні цього слова. Полісся не має українських інтелектуальних сил, які могли б взяти на себе всю національну та економічну будову цієї частини нашої землі. Нема там і поважних чужих сил, коли обминуть російських жубрів і урядових чинників. Є лише селянська безпорадна маса, що жде своїх провідників, звичайно, українського походження. Але жде пасивно, несвідомо. Цю масу треба завоювати собі і лише тоді вона піде вперед. Одинокі, підготовлені до прийняття українських провідників є, але самі вони за слабі, щоб взяти на себе таку велику місію.

Отже повторюю: Полісся треба завоювати. Українці, які сподіються що там само собою щось зробиться, помиляються. Роблять люди, а само собою ніщо й ніколи не робиться.

З огляду на відсутність наших українських провідників на Поліссі адуть сусіди, оголошують себе братами поліщука і кличуть їх ніби-то на „рідне“ лоно — білоруське, російське чи польське.

Білоруси й поляки вживають однакової мови. Кажуть: нас зарусифікували й ми забули свою рідну мову; через те вчаться швидше вашою, старою мовою (поляки кажуть про польську мову, білорусини про білоруську). Щоб швидше навчити оцей „рідний“ мову, яку поліщуки буди-то забули за час царського панування, поляки дають їм школи, книжки, часописи; а білоруси, крім книжок і часописів, радять ще мати і російсько-білоруські словнички.

Дурня на світі взагалі є багато. Тому не можна дивуватися, що в північних повітах українського Полісся знаходяться такі наїви, які з бажання розмовляються, вчаться зі словничків білоруської мови як рідної. Не дивно, що є й та білоруська сільська інтелігенція, що перед московським пануванням їхні батьки говорили по польськи.

Російські жубри говорять цим темним масам трохи інакше: рідною мовою вашою є мова „руська“, та ви поперекрещували її на польський лад; треба вчитися говорити чистою рідною мовою, себто по російськи.

Звичайно, говоряться не тільки про мову.

Одні переконують темних українців Полісся, що вони „коренні руські“, другі, що правдиві білорусини, а треті — що „поляки з даяда прадідів“.

Увага собі моральний стан темної людини, яка починає сумніватися, що говорить рідною мовою, і, переймаючи мову чужу, думає, що повертається до своєї ніби то забутої мови батьків.

Правда, не є це явищем загальним. До сіл уже доходять українські часописи, але доходять виключно сільськобатьківські, рідше — хулібські. Ці часописи переконують у деякій мірі поліщуків, що українська мова є така їхньою рідною мовою. Але сільськобатьківські часописи не дають відповідей на ті національні питання, які найбільш цікавлять порухаються десь у глибині душі.

Поліщук хоче знайти самого себе, шукає виходу для приспаних національних сил, а йому тиснуть у руки протинаціональну сільськобатьківську або хулібську. Замість окулярів йому дають червоні або чорні шкля; замість живої води любови до всього рідного — мозкову тарабарщину про асесвітню родину безбарвних двоногих істот; замість імпульсу до національної й економічної відбудови — шумливі, але пусті слова...

Наступ на національну душу українців Полісся ведеться сильно, а інтернаціональна преса, приспанняючи й обиваючи в них здорові національні інстинкти, пособляє цим чужинцям у страшний діал винародовлення власних братів.

Тому-то потрібний і наш наступ з національним гаслом, рідним словом, гарячим почуттям і сильною волею до життя й відбудови.

Українці інших земель не мають права про це забувати та мряно спати чи працювати лише на своїх борознах у той час, коли їхнім братам на Поліссі загрожує національна загибель.

В. Островський.

На шкільні теми.

Чи давати нашу молодь до гімназій „Рідної Школи“?

(Донес з Яворова.)

Тільки необачакливий зі справку, або свідомий ворог нашої нації може розсідати думи, немов би в нас був надмір інтелігентних дітей. Дійсність виявляє шось протилежне. На всіх ділянках нашого життя відчувається брак інтелігентного проводу і праці інтелігентних фахівців. Без інтелігентів народ не зможе ніколи досягнути своєї остаточної мети.

Безперечно, у Польщі і в польському суспільстві є надмір „інтелігентів“, якщо брати спроможність польської держави дати їм хліб і шкільну. З національного становища і в Польщі побачимо брак інтелігентів і таке твердять усі

* Від Редакції. З деякими твердженнями цієї статті не погоджуючись, але містимо її з уваги на прохання дружка „Рідної Школи“ в Яворові.

М. БРИЛИНСЬКИЙ.

ЛИСОНЯ.

(Споми.)

(Продовження.)

Команда курія, я і деякі з моїх старшин, приїхали в каналі. Цей вже був доволі безпечний. Східний отвір був відкритий. Доки було спокійно, то й ми сиділи в ньому мирно і не догадалися азовжити його бездай дошками. Але в кілька днів потім, як ми прийшли, заметушилися знову фронт, в головному відтинку на схід від дороги. Коротка, але сильна артилерійська підготовка пілота посунула в наступ.

Зналося певно, коротке, але страшне. Я приляг під самим гостинцем на верш і ливився в ліво і перед себе. Сунуть лави, доходять до дротів. Перетинають їх, або так наїждять на них шпелі і так перелітають. Численні так і залізли на дровах. На ліво від дороги стояв малярський курінь. То на нього натиснули. В моменті, коли перша ворожа розстріляна наїжділа вже за дровами, побачив я, як малярки вискакують з роні і біжать проти ворога. Я з дива очі відкрив. Це рідкий обсяг війни на нашому фронті і в австрійських частинах, аби обсяга австрійської позиції вискакувала в рукопашну проти ворога. Але в ційже хвилині побачив я далі, як тіже малярки кидають крики, підносять руки вгору і незаймані пороховою лавою, поміж ворожих стрільців, жемуть до їх окопів. — „Залися“ в полон...

Російські салдати, не вважалися, перейшли через ворожі рови, через другу лінію і — стратили голову. Моя сотня перейшла каналом на другу сторону і зачала готуватися до протинаступу. О-ба кулемети станули на гостинці і давали салати по наступаючих. І це: вид наступаючої розстріляної, яка виглядала як з під землі, вогонь кулеметів

польські патріоти. Що до нас, — то перед нами безмежні можливості у майбутньому, а вже і в теперішності перед нами багато ділянок праці, як уже не в наших тісних батьківщині, так певно і від сучасний мент на інших великих просторах України, де тільки живе наш народ.

Нам треба всього, всіх типів шкіл, від найнижчих до найвищих; нам треба, щоб наша мо-лодь виховувалася всюди і доповнила собою всі ділянки нашого життя.

До якої школи віддати дитину, — а кожну дитину треба по скінченні всесародної школи віддати далі до науки, бо в нас селянство, яке творить подавляючу більшість нашого народу, замикається на своїй без- і малоземельності, — це залежить від двох справ: від азбучностей дитини і від гроша.

Не всі родяться геніями. Не всіх треба зараз віддати до найвищих школ типу і найтяжчих щодо науки шкіл. На те є різні школи, щоб їх відповідно до азбучностей дитини використати.

Щодо другої справи, матеріальної, тобто справи гроша, то при відповідній суспільній організації її можна легко поконати і відповідно полатати.

У нас великий процент дуже талановитих дітей. Їх треба краще віддати до найкращих типів шкіл, щоб не марнувалися, тільки щоб обрзувалися і виходили як інтелігентна еліта. Навіть при більшості грошам ладі не було би ніякого порядку і сили, якби і там не було інтелігентних фахових сил.

Талановитих дітей треба слати до наших гімназій, головню до найкращого типу гімназій, що в нас затримався від давна, а до чого завертає культурне людство Заходу Європи і Америки, до гімназій класичного, старого типу. Їх не най-вищий і найтяжчий тип середнього шкільництва, бо він ставити найбільші нимоги до учеників та виховує найкращі цінності.

Тому не легковажимо собі класичних гімназій. Виховні досліди і досвід на полі формування та педагогіки доводять весь культурний світ до підтвердження наших кінце казаних слів. Здається, що ніхто з нас не буде мати смілости заперечувати культурних здобутків світу. Крім того класична гімназія дає в наших обставинах такі най-практичніші наслідки, як, найскорше і найпевніше заняття і хліб її абсолютентам.

Важко! Шлях тому свої талановиті діти до наших класичних гімназій! Нехай вони не нудять і нехай не затракують своїх вроджених азбучностей, а навпаки, нехай принесуть користь і собі й українському народові.

Щодо матеріальної сторони цієї справи, то справа не така важка. В нас усяди бурси, аніжні оплат за науку (так, що оплата дешева, як кошти за науку по державних польських гімназіях), дарові приміщення, опіка і т. п. Тільки користати з цього треба! Тільки хотіти треба! Тільки трохи азбучности треба наш власний організаційний рух і життя, а всі удешевлення для нашої талановитої, хоч і бідної дитини у наслідках будуть

і брак орієнтації — знівечити цілковито легку побуду.

Бачилося російських салдатів, які крутилися по полі, як стадо баранів. Дістали приказ діти в наступ, куди їм сказали, чи показали. Пішли як на площі виправ. З немалим трудом перейшли через всі рови й окопи, наїхали в чистому полі — і адурились. Не знали, що мають даліше робити. Хтось, видно якийсь старшина, махав руками, показував напрямом. Ніщо не помагало. Завертали, вскакували до ровів. Смерком вистарчило до сніт, щоб проїти алікадувати.

Зате нам стало горячо в каналі. Зараз на другий день рано зачали батерії острілявати східний отвір каналу і цілий яр, де лежала моя сотня. Гатили через кілька годин без перестанку. Все-таки страши не були великі, бо хоронили гостиниці. Хто міг вихався до каналу. Я сидів на самім краю східного отвору, біля мене один командант чети з моєї сотні, третій був командант кулеметів. Розірвалася одна шрапнель, потім друга. Третя вразила краще. В канал постпалося трохи ку-люк. Одна вразила коло моєї ноги в камінь, від-близилася від стіни — і трапила мого сусіда від ку-леметів. Зойкнув і дивав. Заметушилися: прийшли санітарі, розінали бійку. На грудях, коло са-мого серця, великий, закровлений синяк. Ку-ляка мусить сидіти неглибоко. Казали йому сильно закатувати і амплювати сину. Чиста, — анітит, легень не уподобав. Написав руку і адовоженного понесли влад. (Через кілька днів довідалися ми, що помер у ліжничі в Бережанах). Ми виступили з каналу. Зле на дворі, але тут бачимо, що гірше. Вачу, лежить якийсь стрілець. Старий, оброслий, байдий аж жовтий, словом трун. Казав накрити його шатровим полотном. По якомусь часі по-лото починає рухатися, піднісється рука, сердито скидає покривало з лица і злий голос бурмоче: „Який дідко накрив мене? Мене бажали вже за-копати?“ — Але ле рухається зі землі. Відзива-ється: „Но, мо! Вставайте випу! Що „марнуєте“

Дуже цінна книжка

яка вичерпується

СПОГАДИ Е. ЧИКАЛЕНКА

I, II, III. часть зол. Б. — з перекладом в зол. до надруку в Адміністрації „ДІЛА“ Львів, Ринок 4. 10

дуже корисними. Тому до праці: з повним шкіль-ним роком подбаймо про те, щоб наші гімназії мали вчетверо більше молоді чим досі.

Не будемо тут виказувати, хто має в тім ін-терес, щоб чисельність наших класів і шкіл була мала. Звернемо напр. увагу на гімназію „Рідної Школи“ в Яворові, прекрасним, двоповерховим, найбільшим у місті, домом, з прекрасними площа-ми, в городом, з усіма потрібними до науки річа-ми, приладами і т. п. Ставимо тільки, що оплата в тій гімназії найдешевша в усіх у краю і що при-пій є першорядна бурса в цьому відділенні на ші-лі сотні учеників в оплатою 40—55 зол. за повне піломісячне удержання. Розуміється, і тут є аніжники, і тут є дарові місця.

Ми переконані, що наше громадянство зверне пильнішу увагу, як досі на фреквенцію в яворі-ській гімназії. Також і Головна Управа „Рідної Школи“ повинна у першу чергу в тій справі взя-ти під увагу гімназію в Яворові. Деж краще ви-ховання (що є безперечно на рідній мірі з усіма рідношкільними гімназіями), де краща опіка, де краще приміщення найде напр. наша волинська, підляська, холмська чи поліська молодь, яка схотіла би в нас вчитися?

На Яворів іде спеціальний натиск і тому об-в'язком нашим є йому протиставитися.

Рідношкільників.

Велике віче в шкільних справах у Львові.

Львів, 26. червня 1929.

Народна Організація Українців міста Льво-ва скликала на день 25. червня (год. 8.30 веч.) віче в шкільних справах у залі „Сокола-Батька“, в будинку „Дністра“. На віче зібралося велика маса народу, так, що учасники віча вийшли не тільки залу по береги, але й ціле підвіря та коридор. Віче відкрив в імені Нар. Орган. Укр-міста Львова п. П. Галибей. На виступах п. Дом-бровського вибрано провідником віча посла Дя-Великановича. Обнявши провід провідник у діалі голосу посл. Михайлової Стругинської, який ви-голосив обширний реферат про стан українсь-кого шкільництва. Він промовив історично всі етапи ліквідації українського державного шкільництва аж до останнього часу, спинався довше на ві-ді та теперішньому положенні українського шкіль-ництва і візав присутніх до праці над розбудовою свого шкільництва під проводом „Рідної Шко-ли“. Присутні вислухали цього річезого та ви-

мерця? Показалося, що всієї були ранені з ко-го, а зімлів більше зі страху.

З початку носили чурі обід для нас в Пок-това, де стояла кухня. Можна було проїти ту-розами, але на перешкоді був міст. Треба було через нього перебігти, наражувалися на те, що меткий стрілець міг такого сміельчака підстрі-ляти, як заяця в бігу. Вже першого дня приїхали нам чурі обід, але, коли я побачив могого чурі цілого мокрого від бігу, а зате цілком змивий обід якого не було до загірті, закавав йому і другу чурам зі сотні більше ходити. Мій чур не посу-хав і лавив даліше. За ним і інші. Я ватю в протестував, бо мій хлопчик був правдивий шк-байголова і мав велике щастя. Скінчилася ця за-бава, коли по кількох днях такої визиваючої бі-генини, зачали острілявати міст з кулемета і о-станній чур, при повороті, перевернувся на мо-сті разом з Ізюнками. Допово щастливо, до ро-ва, де його перевезли — і з обиди скінчилася. Че-рез той міст згодом трудно було перейти навіть вічу, бо кожної хвилини можна було бути заси-ланим кулями.

Всі стали брудні і нехарні до неможливості. Зачали висипати сотні до Бережан, до паря. Моя сотня пішла перша. Пішли ранним ранком. Випуналися, пообстрілялися і автомили з прав-ливою насолодою. Потім всі порозвалилися. Я з своїми старшинами до каварів. Є біляр. Ми вже так давно в біляр не грали. Зайшли до знайомих, до цукорні. Час зійшов. Вже темніє. Час вертати. Пішли. В ярі, де ставали кухні, спинилися. Треба ще піждлати, аж підлом стемніє. А тоді вже пі-шли, хто гостинцем, хто боками. Кульки синіли, як град. Як я дійшов на місце зі сотню без оди-го убитого, чи раненого — не знаю. Через три сні-дуючі ночі амінував сотні в першій лінії, аси до черзі могли заковтувати цієї насолоди.

(Докінчення буде.)

Б. міністр Чехович перед державним трибуналом.

Промова марш. Пілсудського.

Засідання державного трибуналу зачалася 26. червня в год. 11.10. Предсідник ствердив, що з візавних свідків не ставилися: Стемповський, б. мін. Юркевич, Осовський та марш. Пілсудський. Опісля предсідник зачитував ухвалу сойму з 29. III. 1929 р. про поставлення мін. Чеховича перед державним трибуналом. У свідстві Чехович не признався до вини, покинувшись на свої пояснення, дані в бюджетовій комісії сойму. В такому стані справа входить під розгляд державного трибуналу. Предсідник допускає до голосу б. мін. Чеховича.

Б. мін. Чехович не признається до вини, тому, що сам факт форм. переступлення бюджету не може мотивувати ставлення міністра скарбу до конституційної відповідальності. В 1927-28 р. сойм довго був нечинний, а наслідком непередбаченого зросту цін квіт, призначені в бюджеті мін-ства військових справ на живлення людей і звірят були недостаточні. Обв. знає, що обвинувачі скажуть, що ухвала сойму з 20. III. 1929 р. покривається із стилізацією скарбового закону, який вимагає для кожного бюджетового видатку попередньої згоди сойму та не знає винятків. Навіть польський сойм у своїй дотеперішній бюдж. практиці рахувався з конкретностями життя та не відмовляв своїй санкції екс пост. Не згадуючи випадків держ. кончестностей тяжко уявити собі, щоби мін-стр скарбу міг запобігти помилкам в обрахунках і видатках інших resortів.

Опісля през. державного трибуналу зарядив переслухання свідків. Обвинувачі й оборонець ариклися заприсяження. Перший зізнався мін-стр внутр. справ Складковський. Він стверджує, що найважливішим рішенням моментом у цій справі є факт, що марш. Пілсудський, як був прем'єром і як брав участь в уряді застеріг собі, що він буде управити відношення уряду до сойму. Тому відношення до сойму, отже і бюдж. переступлення управити виключно маршалок. На питання пос. Лібермана: Коли кабінетова рада мін. в кабінеті Бартели займалася справою пропозиції дод. кредитів сойму, чи ця справа була предметом дискусії й ухвали на раді міністрів? — мін. Складковський відповів, що він, як і мін. Чехович, виконував у відношенні до сойму прикази маршалка. Кожен виконуваний марш. прикази можна аважати виною, то нічого більше не відповість на цю тему. На питання пос. Лібермана, чи справа збільшення дисп. фонду була предметом ухвали ради міністрів, мін. Складковський сказав, що на це питання відповідь, коли сам відповідає перед держ. трибуналом. Пос. Л.: П. міністр є свідком і згідно із законом обов'язаний відповідати. Відкажується до ухвали трибуналу, щоби допустити це питання. През. Супінський: Це можна ствердити документами. Чи ви бажаєте відповісти. Мін. Скл.: Ні.

Мін. Кавтковський стверджує, що в 1927 р. було таке господарське положення, що мін. рада вважала, що треба робити негайно видатки надані марш. Пілсудський застеріг собі рішення в справі відношення уряду до сойму.

Після перерви прийшов на розправу марш. Пілсудський.

У своїх зізнаннях гостро критикував закони про державний трибунал, спинався над і уст. закону та ствердив, що він дуже неясний й загальникобий. Цей закон прірівняв маршалок до кельської часовисної статті, стверджуючи, що чеські партійська робота звязана із законом про держ. трибунал належить до рекорду смішності та глупоти, то й ціла конституція зроблена так само.

Далі марш. говорив: Ці панове, котрі робили конституцію, заслуговували на шибеницю раз у раз. Цей консенс зроблений історично треба досі, обиджує повагу республіки та робить ганьби-льозки з Польщі. Сойм присвоє собі права лебійшій. Коли ці панове волять бути небишцями, чому не приносивши до них прав, звязаних із першим соймом, себто людей, які зраджували державу підчас війни, котрі робили з Польщі нікчемну торговлю, а не заслужили підчас війни на смерті.

В обвинуваченні мін. Чеховича бачить марш. Пілсудський бажання фальшувати істинну правду й обиджувати його особисто. Це ритуальне обвинув. доконане на людях, яка відповідь дає за свої вички. Ця система негідна і підла. Щодо 8 мільйонів дол., відданих до його диспозиції, маршалок не хотів мати ухвали ради міністрів, бо хотів відповідальність узяти зовсім на себе. Марш. скінчив такою заявою: Я прошу панів, кінчу тай говорю не тому, щоби я мав когонебудь обвинувачувати, бо не можу йти такого смішного параграфу як параграф про зазначення, де постане є стійки до зазначення, а так мало в цьому істинного сенсу. Скажу це та назову, бо воно називається впроговді „перодкою“. За-

бавка репрезентує людину з відп. душею із скороченими зовсім кінчиними, що має два отвори — один отвір під носом, а другий на відворотному боці мезаї. Уваджена вона так, що коли забавку поставити або рушити, то вона видає голос обома отворами і так скоро порушається, що звуки передше окремі, заважаються в какофонію таку чудернацьку, що як я її пускав у рух, здавалося би мені, що такі зумію зловити звук один грубий і звук один тонший. Та це ні разу мені не вдалося, не найшов я людини, яка найшла би різницю між звуками обох отворів. Прошу панів і високий трибунал, коли схочете шукати (це може вам придатися) мотивів і пояснення цих комізмів, які роблять сойми, того партацтва праці, які вони роблять, то зробить так — будьте на хвилю цією забавкою. В трагедії суперечностей, в яку Польша вбрана, в смішності положення, яке асетаки тяжить на нас, що уряд, ведений людиною, якої руки не так смердять, як наші (звертається до обвинувачів) може бути обвинувачена й отворити собою засідання держ. трибуналу, звертаюся до вас: Я гордий з моєї праці і не виную, а заслугою є, що я йшов проти сойму, що я вкотив права сойму та усунув сеймовладство.

Пос. Ліберман стверджує, що марш. Пілсудський обидив сойм і послав обвинувачів. Він безборонний супроти цих звинув. так як і трибунал. Відтирає ці звинув. якнайіршучіше і заявляє, що їх подиктувало не почуття справедливості і не замилування до праці.

Опісля марш. сойм Дашинський відповідав на завданні йому питання.

3 судової салі.

Відгомін листопадових днів.

Українські студенти і студентки перед судом.

В середу, 26. червня ц. р. відбувалася розправа до 11-ої год. передполуднем при закритих дверях. Опісля переслухано під присягою двох свідків, а саме: Ярослава Процишина і Зеновію Кравціну.

Св. Ярослав Процишин зізнав, що кілька разів незнакома особа підкидала під двері його брата обв. Жигмонта Процишина „Сурми“, яку цей палив. Коло половини серпня 1928 р. підкинула теж рука незнакої особи вже пакет „Сурми“ на шафу в сінях, який брат Жигмонт приніс до помешкання і оповів братам про цей випадок. За кілька днів спалив коло десяти примірників „Сурми“, яка осталася з цілого пакету. Пізніше виявилось, що служниці порядкуючи помешкання, частину з пакету „Сурми“ завинула між старі чапониси, а частину залишила на етажерці і її спалив обв. Жигмонт.

Зноваж св. Зеновія Кравціна заявила, що вона була присутньою при забиранні річей в сестри обв. Марії Кравціної з помешкання п-ні Гешвіндової. Тоді вона забрала течку своєї сестри, яку тепер носить і показала її трибуналові, де були ініціали „М. К.“.

Після зізнань цих свідків предсідник замкнув доказове поступовання і відчитав питання головних питань.

Перших сім питань побудовано по думці § 66 к. з. з., себто всім сімом обвинуваченим закидається приналежність до У. В. О. протягом 1923 р. і тим самим поновлення азовину головної зради через поширення відом. „Сурми“ та взагалі писем. протидержавного змугу.

Зноваж десяте питання побудоване по думці § 65 к. з. з., себто злочину порушення публічного спокою і воно відноситься до обв. Чижівної. Вкінці 14-те і 15-те відносяться до обв. Конрадівної. Перше обіймає апамена азовину по думці § 6 закону про вибухові матеріали з 16. травня 1885 р. а друге знамена азовину очорнення по думці § 209 к. з.

На тому перерва розправу до завтра. В четвер промовлятиме прокуратор і оборонці. Присуд западе мабуть в п'ятницю.

НОВИНКИ

— На наших інвалідів. Дістаємо такий поклік: Товариство Українських Ветеранарійних Медиків у Брії (на Мораві) пересилає на фонд Українських Інвалідів 200 к. ч. і закликає усіх бутих студентів вищої школи вет. в Брії, а нині лікарів у краю, щоби цією дорогою зложивши даток на ту саму ціль, а саме: д-ра Бабяка Петра, д-ра Вазаля Антона, д-ра Білецького В., д-ра Будника Дмитра, д-ра Волославського Петра, д-ра Глазюка Омелія, д-ра Мамчука Теодора, д-ра Фариона Гриця, д-ра Федоровича Івана, д-ра Церковного Олександра, д-ра Гузика Гриця, д-ра Холевчука Михайла, вет. лік. Дереша Микола, Сахна Романа, Гопа Георгія і Горішина Августина.

— Іспит зрілості в приватній колекційній гімназії „Рідної Школи“ в Рогатині відбувся в дні 10.—21. червня під проводом директора державної гімназії в Бережанах, Едварда Райтера. Свідомство зрілості отримали: в відділі А:

Водонос Євген, Гладка Ірина, Горін Мирослав, Геба Степан, Гресько Дмитро, Імак Мирон, Кіндрачук Михайло, Литвин Василь, Люболовський Йосип, Матчишин Гриць, Паркуш Дмитро, Рохмах Микола, Телішук Неоніла, Ханія Святослава; не допущено до устного іспиту 1, репробовано при устному 5, відступило підчас устного 13. У відділі Б: Бабик Михайло, Барилук Хома, Бігус Наталка, Білоголовський Степан, Гураш Михайло, Дудкевич Ірина, Зарицький Ярема, Ляляк Михайло, Мурій Борис, Олійник Петро, Ромаш Осип, Стегняк Герасим, Ступар Іван, Фітик Іван, Цап Микола, Юрків Степан Янів Петро. Не допущено до устного іспиту 2, репробовано при устному 5, відступило підчас устного 8.

— Особисті вісти. Дня 15. червня на вищій ветеранарійній школі в Брії (на Мораві) були промовані на доктора вет. наук: Василь Дубів з Польниці (пов. Долина) і Василь Ожоган з Королівки (пов. Заліщики).

— Вакаційний курс української мови для вчителів вселюдних шкіл уладжує Кураторія львівської шкільної округи у Львові в часі від 3. до 30. липня ц. р. Прелегенти: пп. д-р Я. Горалський та д-р К. Кисілевський. Предмет: основний огляд українського правопису, відповідні розділи з граматики та лектура вибраних творів української літератури. — Зголошуватися до Шкільної Міської Ради у Львові (площа св. Духа 3). Близькі інформації в Деннику Уряд. Кураторії ч. 6.

— Українка. У париському місячнику „Прометей“ ч. 29. за квітень ц. р. поміщена стаття теперішнього радного а буашого бурмістра Париза Емануеля Евена про кончестність створення української самостійної держави та відірвання України від Москви. Стаття має заголовок „Україна й Росія“. Е. Евен завісив аже з давніших своїх виступів в обороні української справи.

— Український Науковий Інститут у Берліні повідомляє про відчит з його почину, що відбувся дня 26. ц. м. п. з. „Роля східно-римської архітектури в народженні візантійського будівельного мистецтва“ а прелегентом д-ром В. Залозецьким.

— Річні вісти. Провідник репараційної комісії апазів Юнг дістав у Нью Йорку за свої успіхи медаль Рузвельта; тепер черга на Європу: яку нагороду вона дасть йому. — Російські емігранти в Лондоні остерігають Мекдональда протестами, щоби не пробавав увійти в дипломатичні зносини зі СРСР. — Молодий Рокфелер вибирається до Радянського Союзу для балачок про нафтовий промисл. — Мілюков, буаш міністр закордонних справ рос. Тимчасового Уряду, редактор париських „Последніх Новостей“, має намір приїхати до Польщі а відчитами. — Альбійський уряд поручив нафтовий монополі італійському підприємству, що буде адміністратором цього монополю. — Китайський ген. Фенг дістав від наикінського уряду 3 міль. дол. і повернувся з армією; чи зорганізує він за ці гроші нову чи житиме безкурно, досі невідомо. — У Фрації ствердили анову сильну знижку природи: цим разом чималу роль відіграла велика грізні зима. — В Атенях вибраних 30 сенаторів а членів трибуналу, що має судити буашого грецького прем'єра Пангальоса. — Вістка, що італійський король поїде до Пізан акупатись була неправдива; король може поїде туди, але аж змінитись. — Оскар Штраус докаже в процесі, що популярна „танцююча“ пісенька „Рамона“ є жінцею узятą з його опереткового вальса „Гарна незнайома“, що має аже літ 15. — Досі не найшли свідків еспанського літака „Нуманція“, що вилетів через океан.

— Колумб не відкрив Америки. У палаті постів у Вашингтоні відбулася велика дебата з приводу того, хто відкрив Америку. Нагоду до дискусії до анесення ухвалили 50.000 доларів на будув. пам'ятника Лейфові Еріксонові, ірландцеві, який тисячі літ тому мав відкрити Америку й асенити делегацію на свято в його честь, яке урядует ісландський парламент. Американські посланці італійського походження рішуче боронили честь Колумба як відкривача Америки, на що ірландці заявили, що Америку в 6 столітті відкрив ірландець. Нарешті анесення ухвалено з застеріженням, що це не рішає справи, хто справді відкрив Америку.

— Дорогоцінності з Монголії. Монгольський князь Сін-Тоніи хан подарував шведському королеві на знак своєї приязні до нього та пошани до Свена Гедіна чудову святиню Будди разом з дорогоцінним внутрішнім урядженням. 21 скривних дорогоцінностей є аже в дорож. до Стокгольму. Цими днями приїхав туди помічник рідна Гедіна, який привіз зі собою найдорожчі чести Гедіна як відкривача Америки, на що ірландці заявили, що Америку в 6 столітті відкрив ірландець. Нарешті анесення ухвалено з застеріженням, що це не рішає справи, хто справді відкрив Америку.

— У усіх Польщі. Міністерство шляхів у Варшаві хоче зарадити зловживанням при масовій купні для апазіння у той спосіб, що гадає утворити для цього окремі державний орган, рахуючи при цьому ще й на ощадність. — Стан фінансів у Лодзі є такий поганий, що уряд має намір призначити для міста окремого комісара-спеціаліста. — Найвищий військовий суд апазів

Юридичний Комітет.

Зі спортивного життя.

Змагання наколесників.

Змагання секції наколесників за містечко Спорт. Т-ва „Україна“ відбулися в неділю 23. червня на просторі 30 км. Містечко Спорт. Т-ва „Україна“ на 1929 рік здобув Сас Бачинський. Зголошених 7-ох. Стартує 5-ох. Зараз по старті змагання поділилися на дві групи. Яримович, Бачинський і Мороз перша група, сім перших км. провадить перший, відтак з причини дефекту лишається. В другій групі провадить вісім км. Галушак, пізніше Ковалик. На п'яметок приходить перший Бачинський, 2 Мороз, 3 Ковалик, 4 Яримович, 5 Галушак. Бачинський і Мороз йдуть далі разом. На останніх км. Бачинський пробує уткати, що йому вдається і тим собі заповнює перше місце на 400 метрів перед другим. Яримович старається конче надробити час, страчений через дефект, що йому тільки по частині вдається. Доганяє Ковалика, зводить з ним короткий бій і приходить до мети третій. Ковалик ловить дефект, а це використовує Галушак.

1) Сас Бачинський 1 год. 1'42", 2) Мороз 1 год. 3'2", 3) Яримович. Рівночасно відбулися змагання на 10 км. Зголошених 10. Стартує 6. Від початку провадить Костюк, але на фінішу ловить його корч в нозі, що використовує Стахів і приходить перший з різницею кількох сек. 1) Стахів 1. 19'30", 2) Костюк 19'35", 3) Підлісцький Д. По змаганнях побідники одержали нагороди.

Україна—Погонь (Стрий).

Відплатні змагання за містечко „А“ кл. між повиними дружинами відбулися в неділю 30. червня в год. 5. по пол. на площі „Сокола Батька“ за стрийською рогачкою.

Останні змагання з „Погонєю“ програвала „Україна“ в Стрию лише завдяки брутальності противника і сторонничості судді. Слід надіятися, що згаданих перешкод не буде в неділю, а одинадцять України доложити усіх аусиль, щоб дати противникови гідну відправу. Буде це найкраща відповідь за „гостину“ в Стрию, а рівночасно скріпить значно позицію „України“ в таблиці містечка.

Повині змагання попередять змагання за

містечко „Б“ класи між Україною II і Гасмонією II в год. 3-15.

Ціни вступу зол. 1-50, 1 зол. і 80 сот. Карті відножного вступу важкі.

† ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

О. ТЕОФІЛ ДРАЧИНСЬКИЙ.

Вже вчора подали ми коротку звістку про смерть визначного українсько-буковинського діяча, о. Теофіла Драчинського, протопресвитера в Нових Мамаївцях, б. посада до буковинського союму і крайового віце-маршалка Буковини.

Покійний родився 1862 р. в Погорілівці над Дністром у священничій сім'ї. До гімназії ходив у Сучаві, а теологічний факультет скінчив у Чернівцях. Священічі свячення прийняв в 1885 році. Пастирював спершу в Руській Банілові, а в рр. 1889—1892 при карному закладі в Станіславові. В р. 1892 став парохом у Товтрах, де провадив 10 літ (до 1912 р.), а опісля в Нових Мамаївцях, де його застала смерть.

Будучи ширим народником, всюди здобув собі пошану і довіря співгромадян. Від ранньої молодості аж до смерті брав живу участь в українському житті. Вував основником майже всіх українських культурних й економічних організацій, а головню ревню працював в українських священничих товариствах, якого головою був від дня його заснування аж до розв'язання його румунською владою.

Стоячи на чолі українського церковно-еманципаційного руху, мав Покійний багато неприємностей з боку румунської церковної ерархії. Зате великим був його вплив серед українського православного духовенства. Доказом цього факт, що українське духовенство одноголосно вибрало Покійного послом зі священничої курії. В р. 1913 після уступлення зі становища крайового віце-маршалка проф. Степана Смаль-Стоцького — внаслідок конфлікту з пок. пос. Мик. Васильком, віце-маршалком краю — як муж довіря всесильного пос. Василька — став Покійний. Ясно, що на новому становищі не міг він повні заступити проф. Смаль-Стоцького, який завдяки своїй знанню, громадянському авторитетові і працездатності був фактичним крайовим маршалком, фактичним керманічем крайово-автономіч-

ної влади. Зрештою, короткий час віце-маршалка ківства Покійного, безпосередньо перед вибухом світової війни, не дав йому змоги належно проявити свій організаційний талант.

В часі війни був Покійний воєнним духовником як інспектор військових православних священників. Після заляття Буковини румунами і знищення всіх ділянок українського життя, Покійний — як сільський парох — не міг у створенні умовинах брати участь грати помітної ролі. Коли надалі з приходом до влади нац.-парастів наступила деяка полекша, Покійний почав проявляти признаки діяльності, та старість і недуга не дали вже йому спромоги зазначити себе в повному обемі.

Покійний був громадянином у повному тому слова розумінні, визначаючись чистим характером, великою любов'ю батьківщини і ширим народничством. Доказом його популярності на Буковині були величаві похорони, що відбулися 25. ч. м. при великому здиванні народу і з участю представників усіх українських товариств та організацій на Буковині.

Жертви на оселю робітників пера.

ВИКАЗ ч. 24.

На заклик „Т-ва письменників і журналістів ім. Ів. Франка“ зложили даліше на оселю українських робітників пера в Ямнім: 405) Спірідон Баньківський, Львів — 10 зол., 406) д-р Гинявич, лікар, Львів-Левандівка — 20 зол., 407) д-р Мих. Мельник, суддя, Стрий — 15 зол., 408) Покутський Союз Кредитовий в Коломиї — 25 зол., 409) Дмитро Угрин, Дембно — 10 зол., 410) д-р Волод. Шараневич, Лютовиська — 5 зол., 411) Зенон Попович, Обертин — 5 зол., 412) Інститут Т-ва „Шкільна Поміч“ в Коломиї — 8 зол., 413) о. Михайло Кравчук, Негівці — 5 зол., 414) 3 авторського вечера в Кракові — 12 зол., 415) Стефанія Гринів, Бучач — 5 зол., 416) д-р Лавр. Павловський, Старий Самбір — 5 зол., 417) Григорій Іванчук, Мразинця — 100 зол.

Жертви проситесь пересилати і складати в Земельний Банк, Львів, Словацького 14, або в Адміністрації „Діла“, Львів, Ринок 10, II. пок.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер 27-го, г. 7-15 веч. Виступи варшавського кабареу „Qui pro quo“.

П'ятниця 28-го, г. 8-15 веч. Виступи варшавського кабареу „Qui pro quo“.

Субота 29-го, г. 4-00 понод. „На дві“ Корко.

Субота 29-го, г. 8-15 веч. „Qui pro quo“.

Неділя 30-го, г. 4-00 понод. „Біда не гріх“ Островського.

Неділя 30-го, г. 8-15 веч. „Qui pro quo“.

Малий Театр:

Четвер 27-го, г. 7-30 веч. „Пігмаліон“.

Гостинний виступ А. Венгерка.

П'ятниця 28-го, г. 7-30 веч. „Пігмаліон“.

Гостинний виступ А. Венгерка.

Субота 29-го, г. 7-30 веч. „Ловень тілей“ Саркиса (премієра). Виступ Венгерка та Любенської.

Кіна.

„Аполло“: „Батьку! Капітан Сорель і його син“.

„Козьмос“: „Пікста біскупатого“ (Га-рі Піла). „В полоні авантюриста“.

„Лев“: „Хочу вірити про тебе“ (Козін Мур).

„Юна“: „Демон копаєні золота“.

„Марусенька“: „Надзінка“ (Марія Корда). „Чия є моя жінка?“

„Оазя“: „Небезпечна краса“. „Через гріх до щастя“.

„Палас“: „Тайна поштової скринки“.

„Пан“: „Засудженці“ і „Наречена з друкусу“.

„Пасаж“: „Побідний знар“. 2 американські комедії та Гомонів тиждень.

„Утіка“: „Поворот з неволі“.

„Фатажоргана“: „Азбрана“.

„Ханера“: „Море“ на основі Бері Келермана.

Програма радіо.

П'ятниця 28-го.

Льондон (1358) 22-35 Військова оркестра. 23-30 „Богена“.

Париж (1744). 21-35 Симфонічна оркестра.

Берлін (475/4). 20-00 Концерт радіо-оркестри.

Відень (519,9). 17-25 Пісні австр. композиторів.

Міліно (504,2). 20-30 Симфонічний концерт.

Будапешт (545). 19-15 „Рігедетто“.

20-20 Квінтер дутої оркестри.

Ленінград (1000). 16-00 Камерна музика.

Москва (825). 16-40 Камерний концерт.

Харків (1680). 20-00 Етнографічний концерт.

Київ (775) 19-00 Опера.

Варшава (1395,1). 19-00 Чеські композитори. 20-30 Симфонічний концерт.

Познань (339,8) 18-00 Арії та пісні з опери.

Кошиці (263,5). 17-10 Легка оркестра.

Субота 29-го.

Льондон (358). 19-45 Симфонічний концерт.

Париж (1744). 18-45 Легка музика.

Берлін (475/4). 17-30 Оркестра.

Будапешт (545). 21-00 Концерт В. Бартока. 23-00 Циганська музика.

Міліно (504,2) 19-00 і 23-15 Дієзбелд.

Ленінград (1000). 19-00 Оперетка.

Москва (1442,3). 15-30 Легкий концерт.

(1442,3). 20-00 Народний концерт.

Київ (775). 19-30 Симфонічний концерт.

Харків (1680). 20-00 Концерт.

Варшава (1395,1). 17-00 Оркестра.

20-30 Популярний концерт.

Познань (339,8). 19-15 Музична інтерлюдія. 20-30 Легка музика.

Братислава (277,8). 16-30 Концерт на двох фортепіант.

Шир'ть наш часопис!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Вступні іспити до IV. кл. дівочої гуманістичної гімназії Р. III. у Львові, вул. Мокнальського ч. 12. відбудуться в суботу дня 29. червня п. р. о год. 8. рано. — І. Коморудз. 2319

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

БІЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИНИКИ поручає дешево Дом бр. Я. Роза жевські Львів (Готель Жорж) вул. Академічна ч. 2. Догідні услуги. 1366 38-7.

ЛІТНІСЬКО в Карпатах над Стриєм. Соняшні покої, добрі купелі, шпилькові ліси, радіо, фортепіан, знаменитий харч по 7 зол. денно. Адреса: Двір в Комарниках п. Бориня. 2257 3-3

СІРОТА глядає місця на стало в прихатній домі або в робітні. Вміє шити сукні і білизну, гафтувати і мережувати. — Ласкаві оголошення на адресу: Сирота у Вм. Легеньких, Львів, вул. Петра Скарги ч. 2. 1-1

УЧИТЕЛЬКИ БЕЗ ПОСАД, також неукладні семінаристки і наставні особи, які мають замишування до митної праці та хотіли б працювати за відповідною винагородою в дитячих садках при сільських кооперативах, зводять нега йно подати свої точні адреси в заповідання особистих дат до Редакції Господарсько-кооперативного Часопису, Львів, вул. Словацького ч. 14 2322 1-2

ЛІТНІСЬКО кліматичне ДОРА, ВІЛІ-ЛІ ОЛЕНА з селом і городом, претарно і догідно позожена, недалеко стай, Прута і ліса віднайме кімнати в ціл-м удержанням. Ціни помірковані. Зголошення д- заряду. 2321 1-3

КУХАРКА з добрими свідоцтвами, совісна, прановита, інтелігентна, почуток місця, може зайнятися цілком господарством на селі. — Зголошення вул. Болівія, ч. 8. у сторожа. 2320 1-1

Г(О)ДИНИКИ тільки найкращі зоброблені предпайіні продає за готівку і на рати від десятиліт зит-а найкращі сторони звісна фірма Ім ам Зальтеррайх, Львів, пл. Маріївська ч. 5. 1 1833

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціаліст нехот лерініс. серця і легеней

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

432 Переслітлення Рентгеню. 21-18

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Синтуська ч. 17. II. 4

Спрілювання хитаються зубів зобробування й винищення зубів без болю

Штучні зуби в клітчку і золоті пали

найновішої системи. Пацієнти з проблемі

полагаються в найкоротшому часі

П. Т. Уридович і студента знавця змис

2142 ка. Тел. 65-73.

Пенсіонат „СТАХОВА ВОЛІ“

в Гребенові.

Поручає 6 ліжок з соняжними кімнатками

і добрим харчем.

Власна кухня

Багато розривок.

Ціни: 9-12 зол. з 1. вересня 650-7 зол.

2317 1-1 УПРАВ.

Конкурс.

Видія Тов. „Український Інститут ін-

ліачат в Перезимлі“ приймає на осві-

тний рік 1929-30 — 180 учених за іспити

тут. Місячна оплата за удержання не

носить 90 зол. Взяні інформації змис

Управа Інституту (вул. Татарська ч. 1)

Інститут удержує жіночу гуманістичну

гімназію, що має нові праки приладів

шкіл. Місячна оплата за науку 30 зол.

Проканія до Видізу о прийняття прохот

ся вносити до дня 29. липня.

2308 2-3 Управа Інституту

Присилайте передплату!